

Grootse ambities ... maken sterke(re) mensen

(uitgesproken versie voor de provincieraad)

Cathy Berx, gouverneur van de provincie Antwerpen

10 oktober 2008

Mijnheer de voorzitter,

Mevrouw en heren gedeputeerden,

Dames en heren provincieraadsleden,

16 augustus 1897 : Adrien de Gerlache vertrekt met zijn schip, de Belgica, vanuit Antwerpen op ontdekkingsreis naar Antarctica. Zijn odyssee wordt een mijlpaal in de menselijke geschiedenis. 110 jaar later hebben de bezielers van het opleidingscentrum 'De Steenschuit' in Boom een droom : de Belgica herbouwen, op de meest duurzame wijze en met medewerkers die niet, nog niet of niet meer aan de slag kunnen op de reguliere arbeidsmarkt. Hun ambitie : van de nieuwe Belgica het meest prestigieuze maritieme monument in België maken, een nieuw elan bezorgen aan de Rupelstreek, opleiding en werk geven aan zogenaamde kansengroepen, wereldwijd een klimaatboodschap brengen en een al te vaak vergeten Vlaamse held met open blik eren.

2007 : het centrum voor integrale gezinszorg BZN De Stobbe, gooit het roer van zijn sociale hulpverlening helemaal om. BZN De Stobbe doet dat o.m. onder invloed van het positieve opvoedingsmodel triple P van Matt Sanders én het denken van de Britse psychiater Theodore Dalrymple dat radicaal komaf maakt met de individuele verantwoordelijkheid negerende slachtoffercultuur én met sociale hulpverlening die afhankelijk maakt. Uitgangspunten van een echte 'empowerment'-gedreven hulpverlening worden een aantal confronterende verantwoordelijkheidsvragen : "Wat kan ik? Wat is mijn droom en hoe kan ik die verwezenlijken of toch al een eind weg in die richting geraken? Wat moeten mijn gezin en ik daar dag in dag uit voor doen? En hoe

kan ik een geweldloze, veilige en stimulerende thuis creëren voor mijn kinderen. Ook de mensen van BZN De Stobbe hebben een droom : van Antwerpen een plek maken waar het psychisch lijdende kind even snel en goed wordt geholpen als een kind dat op de trampoline een arm breekt, een sterke vuist maken tegen geweld...zeker tegen geweld op kinderen en zorg, hulp en begeleiding bieden die niet afhankelijk, maar sterker maakt, zodat mensen zo snel als mogelijk het eigen lot en dat van hun kinderen weer zelf in handen nemen.

Over 2 weken, op 23 oktober, organiseert RESOC Kempen in Turnhout een unieke netwerkdag rond techniek en talentontwikkeling in het onderwijs. Eén van de proeftuinen voor onderwijsvernieuwing die er een forum krijgen, is de basisschool Windekind uit Vorselaar. Een droom van een school, die heel consequent 'leren door denken' afwisselt met 'leren door doen'. Een school die niet alleen inzet op de ontwikkeling van intellectuele vaardigheden, maar ook op technologisch denken én praktische vaardigheden. De ambitie van dit gedreven team: kinderen (en hun ouders) bewust, met kennis van zaken en zeer positief een studierichting leren kiezen, door ze van jongs af aan op evenwichtige wijze vertrouwd te maken met kennis, techniek én technologie. Bovendien willen ze al hun leerlingen vooral ook die competenties bijbrengen die hen later uitstekend van pas zullen komen: communicatievaardigheid, kunnen werken in team, leergierigheid, respect voor mekaar, verantwoordelijkheid. Dat dit alles gebeurt in het raam van een sterk netwerk binnen RESOC Kempen en een vruchtbare samenwerking met het hoger onderwijs is een extra troef.

2006, 2007, 2008, 2009 ... : in de creatieve omgeving van kunstcampus deSingel worden jaarlijks een dertigtal jonge werkzoekenden intensief ondergedompeld in Sabbattini, een opleiding voor assistent-podiumtechnicus en productie-assistent. Door het volgen van één van deze opleidingen zetten de Sabbattiniens mee hun schouders onder het Antwerpse elan in kunst en cultuur. Zij dromen ervan aan de slag te kunnen in het professionele kunscircuit en leren er – naast strikte werkattitudes – een creatie in de podiumkunsten technisch en productioneel steeds beter te begeleiden. De ambitie van

Sabbattini : in groepsverband talenten ontplooiën in de stimulerende omgeving van de internationale kunstcampus van deSingel, samenwerking stimuleren tussen de private en de gesubsidieerde sector en trajectbegeleiding tijdens en na de opleiding.

Dames en heren,

De Belgica, BZN De Stobbe, Windekind, Sabbattini ... elk op hun manier inspireren ze mij. Samen illustreren ze in grote mate de ambitie die ik als gouverneur koester.

'Ambitie' : voor sommigen onder u misschien een ijdel woord in tijden van onheilspellende politieke, financiële en economische berichten. Uitgerekend nu het nieuws over de financiële en economische crisis, ons dagelijks overspoelt, is het formuleren en realiseren van een scherpe ambitie voor onze provincie meer dan ooit aan de orde. Vanuit een geloof in de kracht van mensen, organisaties en besturen moeten we resoluut investeren in mensen en dus in onderwijs, werk, innovatie, kunst en cultuur, gezondheid en sport. Fundament daarvan zijn een aantal sterker te expliciteren basiswaarden zoals een krachtige arbeidsethos, vrijheid in verantwoordelijkheid én solidariteit. Antwerpen moet bovendien de beste provincie zijn én blijven om te investeren, te ondernemen, te studeren, te werken, te leven... kortom van het leven te genieten. Dit vergt ook een voortdurende inzet op de best mogelijke randvoorwaarden op het vlak van duurzame mobiliteit, ruimte om duurzaam te ondernemen, veiligheid, voorbeeldige overheidsinstellingen én een zeer internationale ingesteldheid.

Binnen Vlaanderen moet het de roeping zijn van onze provincie een meer dan substantiële bijdrage te leveren tot de realisatie van 'Vlaanderen in Actie', het sociaal-economisch plan van de Vlaamse regering. En als VIA zes uitdagingen formuleert om onze troeven nog te versterken, vinden wij dezelfde accenten dan terug in onze provinciale initiatieven? Voeren we een gericht en coherent beleid om de realisatie ervan te versterken? Investeren we voluit in de ontwikkeling van talent? Werkt álle talent

voldoende aan zichzelf? Dragen we bij tot de versterking van competenties om de diversiteit en technologische complexiteit van de samenleving beter aan te kunnen? Overheerst in onze provincie de spirit van ambitie en durf? Stimuleren we creatief en maatschappelijk verantwoord ondernemerschap? Bouwen we mee aan de broodnodige logistieke en multimodale infrastructuur, zeker in het kader van de strategische uitbouw van onze haven en regionale luchthaven? Zorgen we voor een efficiënte dienstverlening aan de burgers, organisaties en ondernemingen uit onze provincie?

Als grootste en economisch belangrijkste provincie van het land moet - zelfs als het minder goed gaat - onze ambitie zelfs verder reiken : ertoe bijdragen dat de Europese Unie de meest competitieve kenniseconomie ter wereld wordt, die zorgt voor een duurzame economische groei met meer en betere banen, respect en zorg voor het milieu en een hechtere sociale samenhang, zoals de Lissabondoelstellingen voorschrijven.

Dames en heren,

De uitdaging is groot, maar er is geen enkele reden waarom Antwerpen niet net zo alom performant zou kunnen zijn als de Europese topregio's! Als we er vanuit Antwerpen meer dan onze steen toe bijdragen dat Vlaanderen een Europese topregio wordt, dan zal het draagvlak voor investeringen in en om Antwerpen alleen maar vergroten. En dat is nodig. Net zozeer als werken aan relevante interregionale en provinciale benchmarks. Meten is immers weten. En kennis is de moeder van alle gerealiseerde ambities.

Investeren in mensen begint van jongs af aan in warme gezinnen én sterk onderwijs. Zij vormen dé sleutel tot ondernemingszin, een geslaagde integratie op de arbeidsmarkt en een veerkrachtige, sterke samenleving. Precies die troeven, evenals onze hoge productiviteit worden o.m. door buitenlandse investeerders geroemd! Maar niets is verworven. Investeren in mensen, opdat mensen in zichzelf blijven investeren is dé opdracht.

Kijken we vandaag naar de werkgelegenheidsgraad, dan staat Antwerpen samen met West-Vlaanderen aan de top. Werpen we een blik op de globale werkloosheid, dan rest er helaas weinig reden tot euforie. Terwijl 10 jaar geleden Limburg nog de koploper qua werkloosheid was, heeft Antwerpen vandaag het hoogste werkloosheidspercentage van Vlaanderen.

We zitten dus met een enorme paradox. Grote en kleine werkgevers klagen erover dat het moeilijk is om geschikt personeel te vinden en te houden. Tegelijk is er een harde kern van werklozen en werkzoekenden die niet deelneemt aan het arbeidsproces. Verontrustend is vooral dat het aantal langdurig werklozen en het aantal werklozen uit landen die niet tot de Europese Unie behoren, aanzienlijk hoger ligt dan het Vlaamse gemiddelde. Nochtans, een hoge tewerkstellingsgraad van mensen met een migratieachtergrond is cruciaal om het maatschappelijk draagvlak voor diversiteit duurzaam te versterken.

Dat hebben ook diverse projectbegeleiders uit onze provincie begrepen. Ik noemde al het opleidingscentrum 'De steenschuit' in Boom. Met veel lef, overtuigingskracht, inzet en ambitie zetten ze radicaal in op een veeleisende, maar zeer individuele begeleiding van hardnekkig werklozen en ongeschoolde jongeren, onder meer van vreemde origine. Krachtig investeren in werk, onderwijs en samenleving, ... zij maken het elke dag waar.

Samen met de maatregelen van de Vlaamse overheid op het vlak van verplichte inburgering en het vernieuwde onderwijsbeleid zijn het dit soort initiatieven die ons kunnen inspireren om de problemen verder aan te pakken.

En hetzelfde geldt meer algemeen voor alle initiatieven die creativiteit, ondernemerschap en technologisch inzicht stimuleren, zoals de lagere school 'Windekind' in Vorselaar.

Uiterekend een regio met nogal wat samenlevingsproblemen, krapte op de arbeidsmarkt én een vaak moeizame overgang tussen onderwijs en de veeleisende arbeidsmarkt is een

bijzonder uitdagende 'biotoop' voor hogere onderwijsinstellingen. De samenleving én de associatie van universiteit en hogescholen winnen wanneer professoren en assistenten zich ook engageren in het maatschappelijk debat en bijdragen tot het formuleren van onderbouwde antwoorden op maatschappelijke uitdagingen en problemen.

Voorts reken ik erop dat de universiteit, de Karel De Grote en de Artesis Hogeschool Antwerpen slagen in hun ambitie om een ééngemaakte faculteit Industriële Wetenschappen op academisch topniveau uit te bouwen. Het academisch jaar 2008-2009 startte alvast veelbelovend. Zo blaakten de associatie, de universiteit en de hogescholen van ambitie, zelfvertrouwen en erg veel energie. De uitgesproken keuze dat enkel wie minstens een groot deel van zijn of haar studies met succes in Antwerpen doet, ook effectief recht heeft op een Antwerps diploma is gedurfd en terecht. Kers op de taart was de toezegging door minister-president Peeters van 15 mio EUR voor de realisatie van de één gemaakte opleiding Industriële Wetenschappen. Ook deze raad en de deputatie kunnen er toe bijdragen om dit, voor de provincie Antwerpen cruciale dossier, te laten lukken. Immers, in alle topregio's is een sterke ingenieursopleiding op academisch niveau een kritische succesfactor voor innovatie, creativiteit, het aantrekken van investeringen én de vermarkting van nieuwe technologieën, processen en producten.

Versterken zullen de associatie, universiteit en hogescholen zich alleszins ook wanneer ze extra en gericht inzetten op zeer strategisch gekozen speerpunten. Zo denk ik alvast aan een cluster rond haven, logistiek, chemie en heel het maritieme; een cluster rond gezondheid, farmacie en zorg in strategische alliantie met álle ziekenhuizen in het Antwerpse en de verschillende gezondheidszorgopleidingen én een cluster rond kunst, cultuur, interculturaliteit en diversiteit, waarden en sociaal beleid. Wetenschappen, recht en economie zullen deze clusters schragen. Daarnaast moet ook blijvend in de professionele opleidingen worden geïnvesteerd omwille van hun toegevoegde waarde op het vlak van professioneel gericht onderwijs en projectmatig onderzoek.

Succesvolle universiteiten en hogescholen zijn bovendien ingebed in een netwerk van strategische allianties met andere onderwijs- en onderzoeksinstellingen, ondernemingen, ondernemers- en not-for-profitorganisaties. Het zal de onderwijsinstellingen in de provincie Antwerpen ook aantrekkelijker maken voor buitenlandse studenten én meer perspectieven openen voor eigen studenten om nuttige buitenlandse ervaring op te doen.

Kortom, alle talent is nodig, alle talent is verantwoordelijk. Nergens en nooit waren er zoveel kansen als hier en nu in Vlaanderen. Samen lukken is de enige optie! De – gelukkig steeds groter wordende – groep van hoogopgeleide werknemers en/of vrije beroepers met een migratieachtergrond en/of relatief zwakke sociale achtergrond is het levende bewijs dat het kan! Dat zal nog meer het geval zijn in een ambitieus intellectueel en moreel klimaat.

Inderdaad, een ambitieuze overheid heeft ook de plicht te benadrukken dat de vrijheid die ons zo na aan het hart ligt, ook verantwoordelijkheid en hoge morele standaarden met zich brengt. Dat het geen echte vrijheid is wanneer de consequenties van bepaalde keuzes (kunnen) worden afgewenteld op de samenleving of op anderen. Dat slagen op school en aan de universiteit een geweldige concentratie, het vermogen om een zekere verveling te dragen en volgehouden inspanning vergen, ook en vooral als de beloning niet meteen tastbaar is. Dat de keuze voor kinderen voor één van de ouders een dagdagelijks engagement inhoudt. En, dat onze sociale welvaartsstaat en gemeenschap gestoeld zijn op deugden als hard werken, investeren, sparen, uitstel van behoeftebevrediging – niet alles meteen én hier en nu willen –, respect voor andermans goed, lijf en leden én solidariteit. Het zijn de ethos en de waarden die de OESO-landen groot en welvarend maakten.

Ook kunst en cultuur zijn cruciaal als waarde op zich. Via kunst en cultuur geven mensen creatief uiting aan ervaring en wordt uitwisseling van ervaringen mogelijk. Maar kunst is zoveel meer. Zo kan van een innovatieve en creatieve economie m.i. zelfs geen sprake zijn in een samenleving die geen aandacht heeft voor kunst en cultuur vanuit een

gedegen kennis van de traditie. Kunst en cultuur laten een mens en gemeenschap immers vanuit een ander perspectief en dus anders naar wereld, mens, samenleving en kosmos kijken. En is dat niet de nieuwsgierige basishouding zonder welke innovatie en creativiteit loze begrippen blijven?

Bovendien : kunst bindt, kunst troost. Taal, kunst en cultuur zijn het cement van een gemeenschap. En kunst en cultuur zetten Antwerpen ook internationaal op de kaart. Niet minder dan vijf Antwerpse kunstenaars waren vertegenwoordigd op het prestigieuze Festival d'Avignon, Fabre exposeerde in het Louvre, het Koninklijk Ballet van Vlaanderen danste in New-York, Tuymans exposeerde er...

Daarenboven raken kunst en cultuur aan zingeving. En daaraan is meer dan ooit nood.

Investeren in mensen vereist ten slotte ook investeren in hun gezondheid. Daarom kies ik, naast blijvende aandacht voor Antwerpen als toonaangevende zorgregio, radicaal voor gezond bewegen en sport – onze Fitbus is daar een uitstekend instrument toe - en even radicaal tégen drugs, zeker als deze ook nog eens leiden tot meer verkeersonveiligheid. Ik zal dan ook blijven investeren in de WODCA-acties, met snelheids-, alcohol- en nog veel meer en eenvoudiger drugscontroles. En ik zal alle initiatieven qua sensibilisering, educatie en verbetering van de verkeersinfrastructuur steunen. Het pionierswerk dat eregouverneur Paulus op dit vlak heeft geleverd, is te belangrijk om het niet voort te zetten.

Dat geldt trouwens ook voor de grote aandacht die hij had voor de meest optimale randvoorwaarden voor economische groei, waaronder een betere mobiliteit. Dit brengt mij bij de tweede grote uitdaging voor onze provincie: een performant flankerend beleid waarin economie en ondernemingen kunnen groeien en bloeien. Of nog, investeren in nog betere randvoorwaarden voor meer welvaart, als basis voor meer welzijn en een hechtere samenleving.

Dames en heren,

Ik zal het masterplan en de Oosterweelverbinding blijven verdedigen, omdat het risico van het status quo gewoon geen optie is. Aan het alternatief - een verkeersinfarct en dito economische en bijgevolg maatschappelijke schade - wil ik niet eens denken. Bovendien is het plan zeer evenwichtig door de radicale keuze voor multimodaliteit én verkeersleefbaarheid. En dit zowel voor het goederen- als voor het personenvervoer. Het plan vertrekt trouwens van zeer verdedigbare en terechte premissen. Zoals u weet, hebben gouverneurs een bijzonder belangrijke verantwoordelijkheid op het vlak van veiligheid. Welnu, vanuit die cruciale optiek sta ik ten volle achter de keuze om de Kennedytunnel te sluiten voor vrachtwagens. En even terecht is de radicale keuze om de gebruiker-vervuiler te laten betalen voor het gebruik van dure infrastructuur.

Dit alles maakt me evenwel niet blind voor een aantal pijnpunten, waarop m.i. eerlijke en correcte antwoorden moeten worden geformuleerd. Ook los van de Oosterweelverbinding trouwens. Zo is het inderdaad noodzakelijk dat er een globaal en resultaatgedreven beleid wordt gevoerd op het vlak van fijn stof.

Het grote belang van het masterplan voor de mobiliteit mag de overige infrastructuurnoden echter niet doen vergeten. Voor het havengebonden verkeer is ook de verbinding van de Liefkenshoek tunnel met de E17 nog altijd een 'missing link'. Gelukkig lijkt het maatschappelijk draagvlak hiervoor in het Waasland te groeien. Andere pijnpunten die nu al lang om een oplossing schreeuwen, zijn de A12, het sluipverkeer in de zuidostrand van Antwerpen en de expresweg tussen de A12 en de E19 in de Rupelstreek. In Mechelen krijgen de plannen voor de Arsenaalsite en een betere ontsluiting van de stad concreet vorm en hopelijk kan een verbetering van de hele oost-west-as in het arrondissement hier op termijn aan worden gelinkt. En in de Kempen blijft de Noord-Zuidverbinding, waarvoor deze zomer eindelijk het tracé werd goedgekeurd, een hot item, naast nog een heleboel andere ingrepen die de doorstroming en de

verkeersveiligheid ten goede zouden komen, zowel op de E34 en de E313 als op de gewestwegen.

Alleszins pleit ik voor meer middelen voor infrastructuurwerken, vooral wanneer deze erop gericht zijn het verkeer veiliger en vlotter te doen verlopen, in het kader van een duurzame 'modal split'.

En wie 'modal split' zegt, zegt ook spoorinfrastructuur. Naast de Liefkenshoekspoortunnel staat ook de tweede spoortoegang voor de haven al jaren op het lijstje met prioriteiten en terecht, want de capaciteitsproblemen op deze lijn zijn groot. Evenzeer een prioriteit is de heractivering van de IJzeren Rijn, cruciaal als kortste verbinding met het Duitse Ruhrgebied. Alleen zo kunnen we meer transport over het spoor realiseren ter verbetering van het milieu én de verkeersveiligheid. België, Nederland en Duitsland op één lijn krijgen én werken aan een sterk maatschappelijk draagvlak blijven dus noodzakelijk.

Het belang van al deze infrastructuurwerken kan nauwelijks worden overschat. Alleen, om als topregio mee te spelen in de logistieke Champions League is meer nodig. De capaciteit zullen we eveneens veel efficiënter moeten gebruiken door clustering en bundeling van vrachten. Veel meer dan louter te functioneren als doorvoerhaven, waarvan we op mobiliteitsvlak meer lasten dan lusten zullen dragen, zullen we moeten inzetten op slimme logistiek. Niet-afgewerkte producten die via de haven van Antwerpen worden ingevoerd, hier in regionale distributiecentra klaarmaken voor onze eigen en verder gelegen markten, biedt immers én toegevoegde waarde én werkgelegenheid. Ik ben dan ook bijzonder tevreden dat de POM een strategisch plan ontwikkelt om de logistieke activiteiten in de provincie te verankeren en om een logistiek kennisplatform uit te bouwen in onze provincie.

Gezien de schaarste aan industriegrond is het trouwens ook aangewezen dat de provincie én de POM – in overleg met de lokale besturen – er sterker op toezien dat de meest

geschikte locaties voor regionale distributiecentra ook echt in die zin worden ontwikkeld. Of, dames en heren, hoe het verhaal van de groeiende containertrafiek in de Antwerpse haven en de noodzakelijke 'modal shift' uiteindelijk ook ons als provincie veel meer aanbelangt dan we misschien op het eerste gezicht zouden veronderstellen. Wat mij betreft, is dit dan ook meteen een pleidooi voor meer aandacht op ons bestuursniveau voor de haven én een betrokkenheid die verder reikt dan de verdere uitbouw van het – overigens zeer verdienstelijke – Havencentrum Lillo. Antwerpen als tweede Europese haven concurrentieel houden blijft alleszins de topprioriteit. Het vereist dat op alle beleidsniveaus aan éénzelfde zeel wordt getrokken. Dat de stad, het Havenbedrijf, de POM én de provincie steeds intenser samenwerken om de haven en het hinterland in het verre Oosten te promoten en buitenlandse investeerders aan te trekken, is alvast een piste die we verder zullen bewandelen.

De Nederlandse én Vlaamse havens hebben er m.i. trouwens alle belang bij met mekaar te concurreren op basis van efficiëntie, ligging en natransport, kwaliteit van de dienstverlening, de beste prijs/kwaliteitsverhouding en reputatie... Uitgedaagd op grond van faire concurrentie in de Le Havre-Hamburg-range, maakt sterk in een globaliserende wereld. Dit veronderstelt evenwel dat Vlaanderen en Nederland mekaar versterken en steunen in de ontwikkeling van mekaars haven, zoals finaal en na lang aarzelen met de Scheldeverdieping is gebeurd.

Dames en heren,

Vraag vandaag aan 100 inwoners hoe zij de ruimteverdeling voor wonen, landbouw, industrie en bos en groen in onze provincie percipiëren. De kans dat de meerderheid de verhoudingen juist schat, is bijzonder klein.

Bijna de helft, 47%, van al onze ruimte is bestemd als agrarisch gebied. Een vijfde, 20%, is woongebied. Bijna evenveel, 16%, zijn groen- en bosgebieden. En ver daarna volgt

industriegebied : 5%. Geef toe, toch wel opvallende cijfers voor de meest geïndustrialiseerde provincie van het land.

Ik roep deze raad dan ook op om, in het kader van de op stapel staande herziening van het provinciaal structuurplan, mee te werken om de verdeling van de nieuwe bedrijventerreinen in onze provincie efficiënter te maken. Concreet : laten we werk maken van een gedeeltelijke overheveling van de Vlaamse taakstelling naar de provincie en streven naar een verdeling over de gemeenten die meer rekening houdt met de ruimtelijke mogelijkheden, en minder focust op de cijfers. Maar uiteraard is dit geen pleidooi voor een ongebreidelde uitbreiding van de industriële sites. Zeker niet. Schaarse ruimte moet immers zeer omzichtig én efficiënt worden gebruikt. De sanering van brownfields en de ontwikkeling van duurzame greenfields waar dit past binnen een duidelijke streekvisie, beantwoorden daaraan.

Investeren in ruimte om te ondernemen én in een betere mobiliteit zijn en blijven cruciaal om onze welvaart te behouden en te versterken. Maar economische activiteit moet ook duurzaam zijn. Geen welvaart, laat staan welzijn op een sociaal en ecologisch kerkhof.

Onze provincie heeft de boot van het duurzaam ondernemen en ecologische kennis en innovatie gelukkig tijdig genomen. Heel wat bedrijven vinden in eco-efficiëntie, hernieuwbare energie en hergebruik van materialen en vroegere afvalstoffen een rendabele economische activiteit. Bovendien moedigen de provincie én de VOKA's alle ondernemingen aan om een milieu-audit te laten maken en een milieuconvenant met concrete doelstellingen te onderschrijven. De boodschap is duidelijk : als de industrie voor zichzelf een maatschappelijk draagvlak wil creëren, dan moet ze zwaar investeren in duurzaam ondernemen.

Initiatieven zoals het milieucharter zouden trouwens nog aan geloofwaardigheid winnen mochten de provincie én al haar IVA's en EVA's zich aan een milieu-audit onderwerpen én een ambitieus milieuconvenant onderschrijven. Pas als we zelf het goede voorbeeld geven, kunnen we gemeenten stimuleren om 'good practices' uit te werken en onze inwoners ertoe aanzetten om – zoals in de klimaatwijken of via kamp C, het Provinciaal Instituut voor Milieu-educatie, de POM en onze groendomeinen – bewust met deze thematiek om te gaan.

Trouwens, als België volgens het Kyoto-protocol tegen 2012 7,5% minder broeikasgassen moet uitstoten en als het EU-klimaatsplan vanaf volgend jaar een vermindering van 20% tegen 2020 oplegt, dan kijkt iedereen terecht ook naar Antwerpen. Ons water-, natuurontwikkelings- en landschapsbeleid, onze gebouwen, onze energiekeuzes, ons wagenpark, ons aankoopbeleid, onze evenementen, onze bedrijfsterreinen, ... we kunnen het ons niet veroorloven om niet duurzaam te zijn. Antwerpen, de 'actieve passiefprovincie', bij een volgend imago-onderzoek, mag dat de uitkomst zijn voor onze provincie.

Dames en heren,

Ik kom tot de laatste 'kritische succesfactor' voor een welvarende, ambitieuze, maar warme provincie: goedwerkende overheden, die zorgen voor een zinvolle, rechtszekere en transparante regelgeving, een gunstige fiscaliteit, een puike dienstverlening en een gecoördineerde promotie.

Wat we zelf doen, moeten we in elk geval uitmuntend doen.

Een ambitieuze en professionele provincie wil bovendien afgerekend worden op resultaten en effecten van beleid en inzet. Vandaar het belang van een provinciale en inter-regio benchmark, niet om mekaar de loef af te steken, wel om scherper te kunnen inzoomen op sterkten, zwakten, kansen en bedreigingen. Met als belangrijkste doel : hoe

kunnen we gezamenlijk sterker staan binnen Europa en de wereld. Wat mij betreft, nemen we de uitdaging aan.

Mijnheer de voorzitter,

Mevrouw en heren gedeputeerden,

Dames en heren provincieraadsleden,

Ambitieuze doelstellingen halen, lukt maar als iedereen het zijne of het hare doet en samenwerkt met een duidelijk doel voor ogen. Het veronderstelt dat iedereen zijn of haar talent ten volle ontplooit, alle kansen grijpt.

Allicht meer dan ooit moeten we er ons rekenschap van geven dat wat we doen of laten er echt toe doet. Ondernemingen, scholen en onderwijsinstellingen, de vele verenigingen en non-profit organisaties, mensen als u en ik: de beslissingen die we nemen of laten, de keuzes die we maken... ze zijn niet vrijblijvend.

Daarom zeg ik u vandaag: ik droom van een provincie waarin al het goede dat op zoveel plaatsen bestaat, zichtbaar wordt voor meer en meer mensen. Ik droom van een provincie waarin gezinnen, jongeren en ouderen, mensen zonder of met migratie-achtergrond, met of zonder handicap zich gesterkt weten. En ik droom ervan dat wij daar samen met de lokale besturen en ingebed in een Vlaams, federaal en Europees kader verder enthousiast en ambitieus werk van maken.

Mijn rol als gouverneur zie ik daarbij vooral als ondersteunend, versterkend en stimulerend. Samen met u én als commissaris van de Vlaamse en federale regering zal ik ijveren voor de best mogelijke randvoorwaarden voor verdere economische groei in deze provincie, voor solidariteit en voor een veilige en schone leefomgeving. En dit in nauw overleg met de vele organisaties en verenigingen die onze provincie rijk is. Zo wil ik gericht bijdragen tot een integrale, coherente én ambitieuze beleidsvisie voor de

provincie Antwerpen. Die zal pas "state of the art" zijn wanneer ze vertrekt van een eerlijke analyse van sterkten en zwakten, kansen en bedreigingen. Bovendien moet ze de confrontatie aandurven, door een goede opvolging van successen en mislukkingen. Enkel wie kritisch evalueert, kan bijsturen en aanpassen.

Mijn vele contacten zal ik bovenal gebruiken om de provincie op de kaart te blijven plaatsen. Ook internationaal.

Mechelen, Klein-Brabant, de Kempen en Antwerpen, elk van deze regio's zal ik zo vaak mogelijk bezoeken. Hun eigenheid en identiteit verdienen het om in onze heterogene provincie volop tot hun recht te komen. Uiteraard moet de som meer zijn dan de delen. Zo zal ik blijven waken over synergieën, een goede samenwerking en een correcte verdeling van lusten en lasten van elk van de regio's in onze provincie. Samen sterk, met respect voor ieders eigenheid én oog voor het gemeenschappelijk Antwerps belang naar buiten uit, zullen Antwerpen sterker maken dan ooit.

De vele knappe initiatieven waarmee ik zal kennismaken, zal ik maximaal in de kijker te plaatsen. Bovendien wil ik ertoe bijdragen dat ze effectief verder groeien, gerealiseerd worden en navolging krijgen.

Ambitieuze als provincie heeft voor mij immers evenveel te maken met een forum bieden aan al wat er aan creativiteit en innovatie in alle mogelijke domeinen leeft, als met zélf eigen realisaties neerzetten. Ook intern zou dit ons streefdoel moeten zijn als we gemotiveerde medewerkers willen behouden en in de toekomst aanwerven.

Dames en heren,

“There’s nothing wrong with being ambitious as long as it serves peoples”. Dit is ook mijn devies!

Ik reken op u om samen die ambities voor onze provincie waar te maken, zodat wij met nog meer trots aan de wereld kunnen zeggen: “Ik ben een Antwerpenaar.”

